

Rolando na ňu zhrozene zazrel: „Ani na to nepomysli,“ zahriakol Eleanoru. „Vieš predsa, čo nám povedal tvoj otec. Sľúbili sme mu, že do paláca nikoho nepustíme.“ „Nebud' taký strachopud, Rolando! Veď je to len náš pekár!“ povedala otrávene Eleanora, hoci si tým nebola úplne istá. Ten hlas jej bol povedomý, to áno...

Nachvíľu zaváhala. Striasla zo seba zlú predtuchu a prudko otvorila dvere so slovami: „Vitajte u nás, pán pekár, poďte dnu! Jeden z tých koláčov mi môžete hneď podať.“ „Ďakujem,“ odpovedal pekár iným, nezvyčajne hrubým hlasom. Vo dverách nestál žiadny pekár. Týčila sa pred nimi obrovská postava v čiernom plášti, s čiernou maskou na tvári a čiernou palicou v ruke. Bol to ich starý známy... **Čierny čarodej!**

Čarodejník sa uškrnul a zamieril do najhlbších útrobov paláca. Eleanora sa za ním chcela rozbehnúť, no kdesi nad hlavou začula: „Eleanora, pomoc!“ zakričal zúfalo Rolando, ktorý sa vznášal vyššie a vyššie, až to takmer vyzeralo, že odletí preč ako balón. „**Čáry-máry-fukotáry-stromčeky-kvietky!**“ Eleanora zdvihla ruky nad hlavu. Potom ako vyslovila čarovné slovička, všetky stromčeky a kvietky v kvetináčoch jej prišli na pomoc. Najprv chytili Rolanda za jednu nohu, potom za druhú. Nakoniec Rolanda bezpečne stiahli na zem. O chvíľu zaklínadlo vyprchalo a Rolando už stál pevne na nohách.

„Pod! Musíme Čierneho čarodeja zastaviť!“ zvolala Eleanora. „A ako to chceš urobiť?“ rozbehol sa za ňou Rolando. „Spolu niečo určite vymyslíme.“

Eleanora s Rolandom zadychčaní dobehli do kráľovskej knižnice. Namiesto knihovníka stál vo dverách priateľský chlpatý orangutan. Ukázal prstom smer, ktorým čarodej kráčal a doplnil to slovom, ktoré pripomínalo skôr zvuk.

„Ook!“

Nestrácali čas. Prešli niekoľkými regálmi kníh, kým našli **Čierneho čarodeja**. Jednu knihu si práve schovával pod svoj dlhý čierny plášť. „Tú knihu vráť tam, odkiaľ si ju vza!“ O k a m ž i t e !“ zrúkla Eleanora na čarodeja.